

DETSKÝ DOMOV

Je pre nás akosi prirodzené, že máme mamu, otca, niektorí i súrodencia a najmä máme nejaký ten domov – miesto, kde sa môžeme každý deň vrátiť, kde máme svoju skriňu a v nej uložené svoje veci, svoj stolík, na ktorom si môžeme napísať svoje úlohy či mobil s dátami,... Útla, štíhle, vždy usmievavé a veselé dievčatko, Veronika Samolejová, naša spolužiačka z 1. ZA, už vie, že život vie byť aj krutý a pripraví nám chvíle, s ktorými akosi nerátame. Jednoducho, naša Veronika sa razom ocitla v detskom domove. Ako sa prečo sa tam dostala, prezradila nám v nasledujúcom rozhovore.

K: Veronika, viem, že je to ťažké, ale pamätáš si na obdobie pred tým, ako si ťa vzali do detského domova?

V: Bývala som s mamkou a so starým. Mám aj 2 bratov, ale nebývali s nami. Moje detstvo bolo aj pekné, ale aj smutné.

K: Vieš aj príčinu, pre ktorú si sa ocitla v detskom domove?

V: Mala som 7 – 8 rokov, keď odo mňa odišla mamka, tiež dosť popíjala alkohol. Do domova ma dal starý, lebo situáciu nezvládal.

K: V akom detskom domove si bola? Kde sa nachádza?

V: Je v Martine.

K: Aké to je alebo bolo v detskom domove?

V: Keď si v detskom domove, urobí sa o tebe také video, základné informácie. Bolo tam super, ale aj veľmi prísne. Hlavne si tam musela mať dobré známky (smiech).

K: Ako vyzerá jeden deň v detskom domove?

V: Jedného dňa som išla do školy,

tak ako zvyčajne. Zrazu za mnou prišli také dve tety a vzali ma zo školy. Ja som ani nevedela, kam idem. V domove nás delili do oddelení. Urobili mi kontrolu vlasov a hygienu, poukazovali mi, kde čo je. Ukázali mi izbu a zoznámili ma s deťmi. Režim tam bol prísny, napr. nemohli sme hocikedy pozeráť telku, všetko sme si museli vypýtať, prvoradé bolo učenie. Hrávali sme sa vonku, v záhrade – tam boli bicykle, kolobežky, lopty, ... keď sme urobili niečo zlé, nasledoval prísny trest. V lete sme chodili do táborov a na chatu. Na Vianoce sme písali listy. Na každom oddelení bol vianočný stromček a darčeky od sponzorov. Chodili sme na akcie typu Úsmev ako dar.

K: Ako si ťa našli súčasní – náhradní rodičia?

V: Oni už dlhšie hľadali dcérku.

Prvé stretnutie bolo niekedy v januári 2010 a hneď sme si padli do oka.

K: V koľkých rokoch si ťa vzali z detského domova?

V: Mala som 10, bolo to v roku 2010, koncom apríla. Po tých papierovačkách si ma mohli zobrať (smiech).

K: Si šťastná v tejto rodine?

V: Áno, som.

Beriem ich ako vlastnú rodinu.

K: Vieš niečo o svojich rodičoch či súrodencoch, chcela by

si sa k nim vrátiť?

V: O otcovi som sa dozvedela, že je vo väzení, mamka má priateľa, lenže ten je alkoholik. Mladší brat žije v Čechách. O staršom bratovi viem len toľko, že má dieťa, ale neviem, kde žije. K biologickým rodičom sa vrátiť nechcem.

K: Počula som, že v súčasnej rodine máš bratov, berú ťa ako sestru?

V: Mám troch nevlastných bratov. A berú ma ako sestru.

K: Čo považuješ za najväčšie hodnoty v živote?

V: Rodina, priatelia, láska a zdravie.

K: Máš nejakú predstavu, čomu by si sa chcela venovať po škole?

V: Mám ich viacero (smiech). Buď pôrodná asistentka, veterinárny asistent alebo študovať literatúru.

Veronika, želáme ti veľa, naozaj veľa šťastia a radosti v tvojom živote, aby sa ti splnili všetky priania.

KATKA

MÔJ DOMOV